

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Monika Koba (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi J. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2020 r. w sprawie V CSK 29/20

oraz skargi J. K.

o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem prawomocnego postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2020 r. w sprawie V CSK 29/20

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 marca 2022 r.,

zażalenia skarżącej na zarządzenie z dnia 8 lipca 2021 r. i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2021 r.

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 października 2021 r. Sąd Najwyższy odrzucił skargi J.K. o wznowienie postępowania oraz o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2020 r. (V CSK 29/20) odmawiającego przyjęcia do rozpoznania jej skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 lipca 2019 r. (I ACa (...)), z uwagi na ich sporządzenie osobiście przez powódkę bez zachowania przymusu adwokacko –

radcowskiego. Jednocześnie zarządzeniem z dnia 8 lipca 2021 r. na podstawie art. 117§ 6 k.p.c. przekazano wniosek J. K. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu - w postępowaniu ze skargi o wznowienie postępowania oraz ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2020 r. (V CSK 29/20) - do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. jako sądowi pierwszej instancji.

Od powyższych rozstrzygnięć pismem z dnia 9 listopada 2021 r. zażalenie wniosła powódka.

Zażalenie podlega odrzuceniu.

Po pierwsze, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje w wypadkach wskazanych w art. 394¹ k.p.c. Nie ma wśród nich zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego i zarządzenia Przewodniczącego, co wynika z ustrojowej pozycji Sądu Najwyższego i oznacza, że takie zażalenie jest niedopuszczalne i podlega odrzuceniu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2020 r., V CO 96/20, niepubl.)

Po drugie, zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych i dotyczy ono także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w tym przepisie przymus adwokacko – radcowski dotyczy każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, a więc także zainicjowanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego czy skargą o wznowienie postępowania oraz toczącego się w ich ramach postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia.

Skarżąca J. K. samodzielnie sporządziła zażalenie na postanowienie z dnia 14 października 2021 r. oraz zarządzenie z dnia 8 lipca 2021 r., przy czym z okoliczności sprawy nie wynikało, aby należała do kręgu osób zwolnionych z obowiązku reprezentacji przez adwokatów lub radców prawnych, stosownie do art. 87¹ § 2 k.p.c.

Nieusuwalna wada zażalenia, polegająca na jego wniesieniu przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej skutkuje koniecznością odrzucenia zażalenia,

bez możliwości jej sanowania (por. m.in. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, z dnia 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15, z dnia 9 maja 2014 r., I PZ 9/14, z dnia 7 maja 2014 r., II CZ 19/14, z dnia 15 maja 2015 r., III PZ 7/15, z dnia 16 września 2015 r., III CZ 40/15, i z dnia 29 stycznia 2016 r., II CZ 97/15).

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹§ 3 oraz w zw. z art. 87¹ k.p.c.).